

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „CASTELLANI” dla towarów z klasy 33 (napoje alkoholowe z wyłączeniem piwa, likier, wino musujące i szampan) — zgłoszenie nr 2 387 272

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Markant Handels und Service GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Krajowe słowne znaki towarowe „CASTELLUM” dla towarów z klasy 33 (wina z wyłączeniem win musujących) i „CASTELLUCA” dla towarów z klasy 33 (wina)

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Odrzucenie sprzeciwu w całości

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie zgłoszenia

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ sporne znaki towarowe są różne i zgłoszony znak towarowy nie może stwarzać prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd konsumentów niemieckich.

Skarga wniesiona w dniu 9 czerwca 2006 r. — Aluminium Silicon Mill Products przeciwko Komisji

(Sprawa T-151/06)

(2006/C 178/66)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Aluminium Silicon Mill Products GmbH (Zug, Szwajcaria)(przedstawiciele: L. Ruessmann, A. Willems, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności skargi
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części w jakiej Komisja nie potraktowała sprzedaży za pośrednictwem ASMP w sposób w jaki traktowano je w pierwotnym dochodzeniu antydumpingowym dotyczącym krzemu z Rosji oraz zobowiązanie Komisji do ponownego obliczenia marginesu dumpingu w tym zakresie (a zatem i kwot do zwrotu),
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 2229/2003⁽¹⁾ nałożono cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty krzemu produkowanego przez dwóch rosyjskich producentów esportujących, powiązanych ze skarżącą: Sual-Kremny-Urals LLC i ZAO Kremny. Ponieważ skarżąca uznała, że margines dumpingu, na podstawie którego zapłacono cła antydumpingowe został usunięty, wniosła trzy wnioski o zwrot cła w odniesieniu do następujących po sobie przywozów.

W zaskarżonej decyzji wnioski skarżącej zostały częściowo uwzględnione. Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności tej decyzji w zakresie w jakim odzwierciedla ona dokonane bez uzasadnienia dostosowanie, w wyniku którego obliczony margines dumpingu przekracza poziom *de minimis* i nie upoważnia krajowych władz celny do dokonania — zgodnie z żądaniem — pełnego zwrotu cła antydumpingowych zapłaconych przez skarżącą od przywozu krzemu pochodzącego z Rosji.

Na poparcie swej skargi podnosi ona po pierwsze oczywisty błąd w ocenie i naruszenie rozporządzenia Rady nr 384/96⁽²⁾ (rozporządzenie podstawowe) oraz naruszenie zasady pewności prawa. Zdaniem skarżącej Komisja błędnie ustaliła, że nastąpiła zmiana okoliczności, w świetle której musiała odstąpić od metodologii zastosowanej w pierwotnym dochodzeniu w odniesieniu do sprzedaży za pośrednictwem skarżącej.

Po drugie skarżąca podnosi oczywisty błąd w ocenie i naruszenie art. 253 WE w odniesieniu do ustalenia, że skarżąca i rosyjskie zakłady stanowiły jeden podmiot gospodarczy oraz w odniesieniu do dostosowania dotyczącego prowizji agenta.

Po trzecie skarżąca powołuje naruszenie rozporządzenia podstawowego w zakresie odliczenia prowizji agenta a w szczególności art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego, ostatnio zmienionego rozporządzeniem nr 2238/2000⁽¹⁾. Zdaniem skarżącej art. 2 ust. 10 lit. i), w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 1972/2000⁽²⁾, nie ma zastosowania, jako że wskazane postępowanie w sprawie zwrotu jest kontynuacją pierwotnego postępowania. Tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 1972/2002.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2229/2003 z dnia 22 grudnia 2003 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym poborze tymczasowego cła nałożonego na przywóz krzemu pochodzącego z Rosji (Dz.U. L 339, str. 3)
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, str. 1)
- (³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2238/2000 z dnia 9 października 2000 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 384/96 w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 257, str. 2)
- (⁴) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1972/2002 z dnia 5 listopada 2002 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 384/96 w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 305, str. 1)

Skarga wniesiona w dniu 6 czerwca 2006 r. — NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket przeciwko Komisji

(Sprawa T-152/06)

(2006/C 178/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB (Sztokholm, Szwecja) (Przedstawiciele: M. Merola i L. Armati, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— uznanie skargi za dopuszczalną;

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- zobowiązanie Komisji do wszczęcia formalnej procedury dochodzenia na podstawie art. 88 ust. 2 WE;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca kwestionuje decyzję Komisji o niewszczynianiu dochodzenia w przedmiocie złożonej przez nią skargi do Komisji, dotyczącej trzech rodzajów subwencji na rzecz Stockholm Visitors Board AB („SVB”), a mianowicie: corocznego przyznawania środków z budżetu miasta Sztokholm na rzecz SVB, regularny zwrot strat SVB przed opodatkowaniem przez jej spółkę dominującą oraz preferencyjny dostęp do środków publicznych w celu świadczenia usług w ramach Stockholm Card. Komisja stwierdziła, że środki te nie stanowiły bezprawnie przyznanej pomocy.

Skarżąca podnosi, że poprzez wydanie zaskarżonej decyzji Komisja naruszyła kilka postanowień traktatu oraz przepisów rozporządzenia nr 659/1999⁽¹⁾.

Skarżąca stwierdza w pierwszej kolejności, że nie wszczynając formalnej procedury dochodzenia Komisja naruszyła art. 88 ust. 3 WE oraz art. 4 rozporządzenia nr 659/1999. Zdaniem skarżącej, Komisja była świadoma występowania pomocy i nie dysponowała wystarczającymi informacjami w celu ustalenia, że wszystkie sporne środki stanowiły istniejącą pomoc.

W drugiej kolejności skarżąca podnosi, że Komisja nieprawidłowo zastosowała art. 87 WE oraz art. 86 ust. 2 WE, ponieważ stwierdziła, że wynagrodzenie za prowadzenie działalności informacji turystycznej podlegało przepisom o usługach świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.

W trzeciej kolejności skarżąca zauważa, że Komisja nieprawidłowo zastosowała art. 87 WE oraz art. 88 WE, jak również art. 1 lit. b) rozporządzenia nr 659/1999, stwierdzając, że gdyby wynagrodzenie za działalność informacji turystycznej należało uznać za pomoc państwa, to stanowiłoby ono istniejącą pomoc, nie zaś bezprawnie przyznaną pomoc, a w każdym razie byłoby ono zgodne ze wspólnym rynkiem.

Po czwarte skarżąca wskazuje, że Komisja błędnie zastosowała art. 87 ust. 1 oraz art. 88 ust. 3 WE, stwierdzając, że działalność handlowa SVB była wykonywana w warunkach rynkowych, a zatem nie była finansowana za pomocą środków stanowiących pomoc państwa. Skarżąca stwierdza w szczególności, że Komisja nie zajęła stanowiska w odniesieniu do zwrotu strat SVB przez jej spółkę dominującą, w całości należącą do rady miasta.